

[Stavad]

og som kender disse sager, er uenige med ham. Hvorfor tror skatteministeren, at han er den eneste, der har slugt al visdom på dette område, når han er uenig med revisorer, advokater og praktiske skattefolk?

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Hr. Jens Thoft har opholdt sig en hel del ved, hvad et flertal i Folketinget har tilkendegivet. Jeg vil gerne understrege, at det, jeg har hørt, er, at et flertal i Folketinget klart har tilkendegivet, at der ikke automatisk bør ankes. Det har selv hr. Jens Thoft sagt.

Det er også anført, at det til syvende og sidst er ministerens ansvar at foretage en vurdering i det enkelte tilfælde af, om der skal ankes eller der ikke skal ankes. Det er det, et flertal har sagt. Det er faktisk også det, jeg følger, nemlig at det til syvende og sidst er ministerens afgørelse.

Fru Pia Gjellerup spurgte: Hvor mange sager er tidligere indbragt for en højere instans af skattemyndighederne?

Jeg har ikke tallet på stående fod, men jeg kan bekræfte, at det ikke er et meget stort antal sager, vi taler om. Det er det bestemt ikke, det kan jeg bekræfte. Heldigvis, kan vi sige, er det dog ikke hovedreglen, at der føres proces mellem borgerne og myndighederne.

Men det, jeg tilkendegav, var også noget ganske andet, nemlig at det forhold, at der er tale om et stort antal sager, ikke er ensbetydende med, at selve sagen er principiel. Det er selvfølgelig ensbetydende med, at den har vidtrækkende økonomisk betydning, men det er ikke nødvendigvis ensbetydende med, at sagen er principiel. Derimod kan man godt forestille sig, at en sag, der kun omhandler en enkelt person, kan være principiel. Det har intet at gøre med, om vi taler om mange eller om få sager.

Så er jeg ved det, hr. Stavad sagde om den vidtrækkende økonomiske betydning af disse sager. Jeg må igen svare, at det forhold, at skattemyndighederne anker en sag, i givet fald helt til Højesteret, ingen garanti er for, at vi vinder sagen og dermed undgår et tab. Det er kun en garanti for, at sagen trækker ud. Jeg nævnte sagen om de forhøjede personfradrag, som vi tabte, og som kostede skattevæsenet 1,5 mia. kr., der skulle tilbagebetales til nogle borgere.

Jeg kan godt se, at for en skatteminister kan det selvfølgelig være bekvemt at sige: Nu anker

vi, for hvis vi bare anker længe nok, ender sagen for Højesteret, og hvis først Højesteret er gået imod skattemyndighederne, kan ingen bestride, at vi er nødt til at tilbagebetale pengene.

Det er selvfølgelig bekvemt for en skatteminister at få sin ryg fri ved bare at anke, indtil sagen ender for Højesteret. Sådan synes jeg bare ikke man kan forvalte sit embede. Man er nødt til i hvert enkelt tilfælde at vurdere sagen og beslutte sig for, om den nu skal indbringes for en højere instans, og mit udgangspunkt er, at der skal tungtvejende grunde til at gå videre med sager, som skatteyderne har vundet. Derfor er hovedreglen, at det gør vi ikke. Men jeg har også sagt, den ikke er undtagelsesfri; der er selvfølgelig sager, vi nødvendigvis må anke.

Hr. Stavad har også spurgt, om det ikke var rimeligt, når de sagkyndige – Statsskattedirektoratet, Kammeradvokaten, eller hvem det nu kan være – var kommet med en indstilling om at anke, at den så blev fulgt af ministeren.

Det er altid en meget god idé for en minister at lytte til sine dygtige juristers råd. Det bør han altid gøre. Men når det er sagt, vil jeg også sige, at man bør betænke, at de indstillinger, en skatteminister modtager fra sine embedsmænd i disse sager, selvfølgelig er udarbejdet af de samme, som har rejst sagen i sin tid, udarbejdet indstillinger i den, deltaget i forhandlinger om sagen og udarbejdet sagsakterne ved landsskatterets- eller domstolsbehandlingen. At disse samme personer så også indstiller, at sagen føres til tops, er der egentlig ikke noget overraskende i, især når det kan ske uden omkostninger for dem.

Jeg gentager: Det betyder selvfølgelig ikke, at skatteministeren ikke skal lytte til de sagkyndige råd, han får, men det betyder, at der på den ansvarlige minister hviler en vældig forpligtelse til selv at vurdere de indstillinger, der kommer. Det hører også med til ministeransvarligheden at gøre sig den selvstændige overvejelse.

Hr. Bjarne Ørum var i øvrigt tidligere inde på et spørgsmål, som også senere har været rejst, nemlig at man ikke skal sammenblande den udøvende og den dømmende magt. Det er jeg fuldstændig enig i, og det er lige præcis derfor, at jeg har indført mit hovedprincip, for man må stille spørgsmålet, om det er at optræde som selvbestaltet dommer at lade den uafhængige og sagkyndige myndigheds afgørelse stå ved magt, selv om den går imod ministeriets hidti-